

στα ὅτι καὶ ἡ ἰδία ἡ νεκρὰ ἀνετρίχιασε ἢ ἐξεροκοκκίνησεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἂν ὄχι καὶ ἀπὸ κάποιαν ἐντροπὴν!...

\* \* \*

Δυστυχῶς ὅμως, ἀπὸ τινος καιροῦ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπιταφίου ῥήτορος δὲν ἔχει καὶ πολλὴν πέρασιν. Ἐξέπεσε καὶ αὐτὸ ὅπως ὅλα τὰ παλαιὰ πράγματα. Οἱ νεκρώσιμοι λόγοι καὶ οἱ ἐπικήδειοι ἐξωφρενισμοὶ δὲν εἶνε πολὺ τῆς μόδας. Σήμερα δὲν κλαῖνε πλέον τοὺς «πεφιλημένους νεκρούς». Τοὺς θάπτουν μόνον καί, τὸ πολὺ - πολὺ, τοὺς κληρονομοῦν.

Καὶ ἔτσι ὁ ταλαίπωρος ῥήτωρ κατήνησε κι' αὐτὸς τώρα ἓνας πολὺκλαυστος... ζωντανός! Ἐνταφιασμένος - ζῶν εἰς τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἀφάνειαν, ἄξιος ὄλων νεκρολογιῶν, τὰς ὁποίας διέπραξεν ἐπὶ τόσων πτωμάτων. Ἄλλοτε ἐθρηνολογοῦσε τοὺς νεκρούς. Τώρα κλαίει τὰ ἰδικά του τὰ χάλια. Οὔτε τοὺς νεκρούς ἀποθεώνει οὔτε τοὺς ζῶντας ξεθεώνει τώρα φεῦ! πλέον μὲ τοὺς ἐπιταφίους του!...

Καὶ Κύριος οἶδε, ὅταν τινάξῃ καὶ αὐτὸς αὔριον τὰ πέταλα, ἂν θὰ εὐρεθῆ κανένας εὐσπλαχνος συνάδελφός του, νὰ τοῦ ἀπαγγεῖλῃ τὸν ἐπιτάφιον.

Ἄς τοῦ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον αὐτὴ ἐδῶ ἢ σελὶς ὡς ἡ προεξοφλητικὴ νεκρολογία του. Καὶ... γαῖαν ἔχοι ἑλαφράν!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

## Ο ΤΡΥΓΟΣ

ΟΤΑΝ ἀνθίζ' ἡ ἀγρόμπελη κι' ἀπλώνει τὰ κλαδιά της  
 Στὸ σχοῖνο, στὸ χαμόδενδρο, σίτου πεύκον τὰ κλωνάρια,  
 Στὰ ρέμματα τοῦ ποταμοῦ, στὸν ἐγκρεμὸ τοῦ βράχου,  
 Κι' ἀγέρα, κάμπους καὶ βουνά, τὴν πλάσι πέρα ὡς πέρα  
 Γιομίζει ἀπὸ μωσοβολιὰ μὲ τὸν ἀνασασμὸ της,  
 Πυκνὸ - πυκνὸ κι' ὀλόμανρο μελισσοδοῖ πετιέται  
 Μέσ' ἀπὸ βράχους καὶ κρινιά, μέσ' ἀπὸ ἐρμιές καὶ κήπους,  
 Καὶ τ' ἀνθη τῆς βοσκολογᾶ καὶ πέρνει τὸν ἀχνό τους  
 Καὶ διαλαλαίει μ' ἓνα βοητὸ τὸν ἀναγκαλισμὸ του  
 Ἔτσι ἢ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ πετιῶνται ἀπὸ τὰ σπύρια,  
 Σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ σκορποῦν κι' ὅπου εἶν' ἀμπέλι τρέχουν  
 Μὲ τὰ καλάθια τὰ πλεχτὰ καὶ μὲ τὰ βατοκόπια,  
 Καὶ μὲ τραγούδια, μὲ χαρές, ὅταν ἀρχίζῃ ὁ τρύγος.

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ